

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 12
APRIL - 2021

LE ENO JE POTREBNO

Premagano želo smrti

Nekega spomladanskega popoldneva sta se oče in sin z avtom odpeljala na podeželje. Nenadoma je skozi odprto okno priletela čebela. Sin je imel močno alergijo na čebelje pike, zato je bil ves iz sebe, ko je čebela letala po avtu. Oče je opazil strah na sinovem obrazu, zato je ustavil vozilo in ujel čebelo v

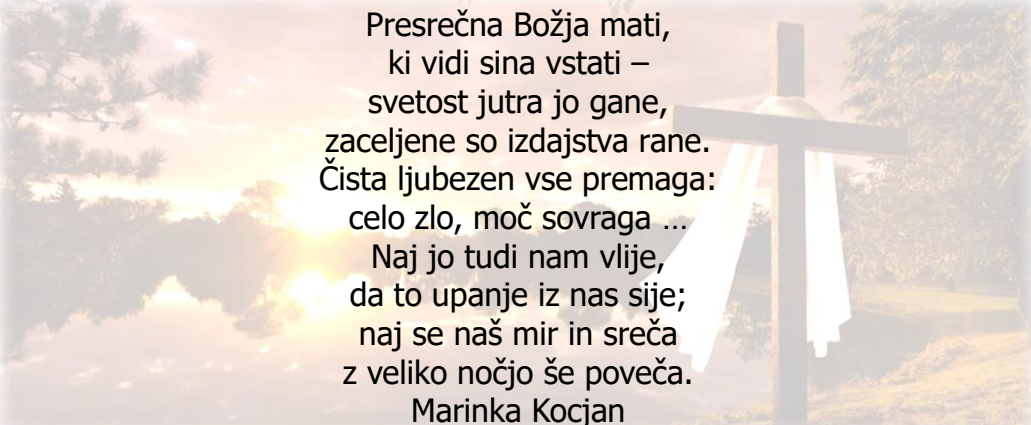
svojo dlan. Potem je odprl dlan in čebela je poletela. Deček se je znova prestrašil. Oče se mu je približal, odprl dlan in mu pokazal vanjo zapičeno želo. »Bodi brez skrbi. Mene je pičila, zato tebi ne more več škodovati,« ga je pomiril oče.

Jezusov prazni grob nam govori: »Bodi brez skrbi! Mene je pičila smrt in zato tebe ne more več raniti.« Prazni grob pričuje resnico o Jezusovem vstajenju ter nam zagotavlja vstajenje in večno življenje. Vsak dan se srečujemo z najrazličnejšimi težavami, ki so nam postavljene na pot. Nekatere se zdijo nepremagljive in jih niti ne poskušamo premagati, vendar ne smemo obupati, dobri Bog nam je poslal Odrešenika. S tem, ko se je Jezus daroval za nas, za naše odrešenje, nam je dokazal, da nas ima neizmerno rad in da z vero v Boga lahko premagamo tudi največje preizkušnje. Ravno v tem času najbolj potrebujemo doživetje Kristusovega vstajenja. Skupaj z gospodom župnikom želiva Vam, vsem našim dragim bralcem časopisa *Le eno je potrebno*, da bi nas srečanje z

Jezusom, vstalim in živim, napolnjevalo z resničnim veseljem, ki bo odsevalo iz naših življenj. Blagoslovljene in vesele velikonočne praznike!

Vir: RUSTJA, Božo. (Povejmo z zgodbo). Ognjišče, 2018, leto 54, št. 4, str. 42.

Amicus Dei

Presrečna Božja mati,
ki vidi sina vstati –
svetost jutra jo gane,
zaceljene so izdajstva rane.
Čista ljubezen vse premaga:
celo zlo, moč sovraga ...
Naj jo tudi nam vlije,
da to upanje iz nas sije;
naj se naš mir in sreča
z veliko nočjo še poveča.
Marinka Kocjan

SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

Marija Klopajeva, svetopisemska žena

Goduje: 24. april

Vsako leto na cvetno nedeljo in na veliki petek v cerkvi poslušamo pasijon, poročilo štirih evangelistov o Jezusovem trpljenju. Na cvetno nedeljo se zvrstijo evangelisti Matej, Marko in Luka, na veliki petek pa nam leto za letom govori evangelist Janez. Slišimo tudi njegove besede: »Poleg Jezusovega križa so stale njegova mati in sestra njegove matere, Marija Klopajeva in Marija Magdalena.« Marije Klopajeve, ki je bila med ženami, ki so stalno spremljale Jezusa in mu stregle na njegovih potih, se zaradi te dobrote pa tudi zvestobe božjemu Učitelju do konca, Cerkev spominja na današnji dan.

Evangelist Janez imenuje Marijo Klopajevo 'sestro Jezusove matere', vendar je to treba razumeti po načinu judovskega izražanja o sorodstvu. Po starem izročilu je bila današnja svetnica žena Klopaja v starem prevodu Kleopa, ki je bil Jakobov sin in brat svetega Jožefa.

Marija Klopajeva je bila torej svakinja Jezusove matere Marije. Namesto Klopaj srečujemo v Svetem pismu še ime Mej kot očeta Jakoba in Jožefa, zato lahko današnji svetnici rečemo tudi Marija Alfejeva. Njen sin Jakob je bil član apostolskega zbora, Jakob mlajši, čigar praznik obhajamo 3. maja.

Marija Klopajeva je vztrajala ob umirajočem Jezusu in njegovi trpeči Materi pod križem na Kalvariji. Pomagala je pri snemanju Jezusovega telesa in ostala tam, dokler ga niso položili v grob. Zaradi bližajočega se praznika Jezusovega trupla niso mogli maziliti, kakor je bil običaj. Zato je Marija Klopajeva z Marijo Magdaleno v velikonočnem jutru navsezgodaj prihitela h grobu, da bi dopolnili njegovo maziljenje. Po poročilu drugih evangelistov je bilo žena več. Žene so presenečene zagledale grob, odprt in prazen, in angela, ki jim je govoril: »Kaj iščete živega med mrtvimi? Ni ga tukaj, temveč je vstal. Spomnite se, kako vam je govoril, ko je bil še v Galileji: »Sin človekov mora biti izročen v roke grešnikov, biti križan in tretji dan vstati.« Tedaj so se spomnile njegovih besed. Vrnile so se od groba in vse to sporočile enajsterim in vsem drugim« (Lk 24,5–7). Marija Klopajeva je bila torej med prvimi pričami Gospodovega vstajenja.

Iz zapisa v Apostolskih delih, da so apostoli po Jezusovem vnebohodu šli v Jeruzalem in v dvorani zadnje večerje »enodušno vztrajali v molitvi z ženami, z Marijo, Jezusovo materjo, in z njegovimi brati" (t.j. sorodniki) ter pričakovali prihod Svetega Duha, razlagalci enodušno sodijo, da je bila med tistimi ženami tudi Marija Klopajeva. Torej je bila od Boga izbrana, da bo napolnjena s Svetim Duhom. Potem je bila s svojim spodbudnim življenjem zgled prvim kristjanom, čeprav o njeni življenjski usodi po prvih binokostih ni nobenih trdnih poročil.

Med svetniškimi lastnostmi Marije Klopajeve je na prvem mestu njena brezpogojna vdanost Jezusu, odkar je začel z javnim delovanjem. Prav tako sta občudovanja vredni njena vztrajnost pod križem in požrtvovalna ljubezen, ki jo je Odrešeniku izkazovala še pri pokopu in

grobu. V njeno materinsko čast je treba šteti gorečnost apostola Jakoba mlajšega in Jezusovega učenca Jožefa Pravičnega. Mati Marija Klopajeva jima je svetica z dobrim zgledom pa tudi s svojo tiho in nesebično službo Jezusu. Marija Klopajeva ali Alfejeva se uvršča med najpopolnejše svetopisemske žene in matere. V krščanskem občestvu zato velja za veliko priprošnjico dobre verske vzgoje. Temelje te vzgoje postavlja družina, predvsem starši z zgledom svojega življenja.

Pripravila Marica

LITERARNI KOTIČEK

Molitve nekoč

V literarni kotiček smo dodali še stare molitve, ki ste se jih naučili od staršev, starih staršev, sorodnikov ... pa jih še nismo slišali ali pa so pozabljene. Zapišite jih in pošljite, z veseljem jih bomo objavili. Pripišite tudi, kdaj in kdo vas je molitev naučil.

Potrebujemo duha svetosti,
ki bo prepojil
našo samoto in naše služenje,
našo notranjost in naše prizadevanje
za evangelizacijo,
da bo vsak trenutek izražal
našo darujočo ljubezen
v Gospodovih očeh.
Tako bodo postali vsi trenutki
stopnice na naši poti k svetosti.

Papež Frančišek

Dedkove solze

»Kje so lepi stari časi?« bo marsikdo zavzdihnil ob koncu Brojanove pripovedi o dedku, ki se je ob izgubi svoje žene navezal na malega vnuka Žiga, ki je postal njegovo edino veselje in tolažba. Ko je vnuk od

strahu onemel, se je njegov svet sesul v prah in je hitro prišel neizogiben konec vsega, kar je še imel na Goli rebri. Vnukova želja, da se bo kot gozdar vrnil na dedkovo domačijo, se ni uresničila.

Avtor knjige Jože Brojan je začutil to umiranje, zato je svojo pripoved napisal z namenom, da bi otroci in mladi začutili, kaj moramo ohraniti, da bomo lahko srečen in zadovoljen narod pod Triglavom. Njegova pripoved je nostalgичno iskanje narodove identitete, ki je ne more nadomestiti nekaj, kar je tuje slovenski duši. Zakaj bi se bali priznati, da je naša domovina podobna lepi pravljici, ki jo je treba prenašati iz roda v rod. To pravljico je treba živeti in jo začutiti, da postane del nas. Hvala Jožetu Brojanu, da nas je s svojo zgodbo prebudil iz zimskega spanja v novo pomlad, ki mora biti privlačna, lepa, polna novih pričakovanj in iskanj. Ko narod izgubi svojo dušo, sledi njegova smrt in kaj takega nihče ne želi novim generacijam, ki prihajajo za nami.

Branko Balažič

Odkar sem se preselil k dedku na deželo, je bila letošnja zima najhujša. Sneg je naletaval vsak dan, ne da bi za trenutek posijalo sonce. Smreke so se zaradi bele opojnosti upogibale do tal in makadamsko cesto, ki je vodila v dolino, je že davno zametlo. Le ozka stezica, ki se je vila na vrh hriba k cerkvi sv. Primoža, je bila za silo prehodna. To je vsak dan vsaj enkrat pregazil moj dedek, ko je hodil na grob moje babice, ki je lansko jesen odšla s tega

sveta. Od njene smrti je bil dedek povsem drug človek, postal je pravi samotar. Z nikomer več se ni pogovarjal, le še odzdravljaj je. Tudi nasmeh je izginil z njegovega nekoč dobrovoljnega obraza. Nekoč prijazen kmet in mlinar je postal molčeč in zadirčen. Vedel sem, da je imel babico neskončno rad, da pa se bo toliko spremenil, si nisem mislil. »Dedek, vsaj v teh dneh, ko je zunaj pošteno mráz in močno sneži, ostani doma. Prehladil se boš!« sem mu prigovarjal v dneh okrog svečnice. Pa ni nič zaleгло.

»Premlad si še, da bi razumel, in ti tudi ne bom razlagal,« je tiho, kakor bi imel v grlu cmok, rekel in se obrnil proč. Kakor bi hotel nekaj skriti pred menoj.

»Dedek, solze ti ne bodo nič pomagale. Babica bi bila žalostna, če bi te videla takšnega,« sem še naprej ugovarjal dedku. Kakor bi govoril steni.

»Bodi že tiho in ne jezikaj, jaz že vem, kaj delam!« je povzdignil glas.

»Rajši pojdi v hlev in nakrmi drobnico in krave, da jih ne bo slišati po vsej vasi,« je ostro dodal in se zagledal v babičino sliko, ki je visela ob oknu.

»Oprosti, dedek! Če te ne bi imel rad, ti tega zagotovo ne bi rekel,« sem se hitel opravičevati. »Raje za babico, za katero oba žalujeva, zmoliva očenaš, kakor da se prepirava,« sem hotel dedka odvrniti od žalostnih misli.

»Ah, saj nič ne pomaga!« se je odzval in si popravil star, že oguljen klobuk. »Ko je zbolela, sem vsak dan molil za njeno ozdravitev, a kakor vidiš, leži tam gori,« je skoraj hlipaje rekel in pokazal z roko proti bližnjemu vrhu, kjer sta bila cerkvena in pokopališče.

Dedek je bil dobrega srca, vendar zelo trdega značaja. Da je po babičini smrti postal čudak, so ugotovili ne samo svojci, ampak tudi sovaščani. Meni pa se je zdel še vedno prijazen in dobrotljiv možak, ki se nikoli ni pustil voditi drugim kakor kak hlapec; to sem vsem povedal in tudi njemu sem večkrat omenil, čeprav mi je odgovoril vedno enako.

»Naj me pustijo pri miru tako kakor jaz njih! Vsak naj pomete pred svojim pragom! Jaz ne želim nikomur nič žalega.«

Nisem več drezal vanj. Preveč sem ga imel rad, da bi ga prizadel. Postala sva nerazdružljiva prijatelja, morda kar preveč navezana drug na drugega. Vsako delo sva si delila in zdelo se mi je, da je sčasoma na babico malo pozabil, saj je ni več toliko omenjal. Pa ni bilo čisto tako.

Se nadaljuje

PONEDELJEK ne bom pral,
TOREK ne bom žehnal,
SREDA je sreden dan,
ČETRTEK je svet Urban,
PETEK je mojega moža god.
SOBOTA je moje glave del,
NEDELJA je cel dan del.

Jožefa Nagode

Približevala se je cvetna nedelja. Doma smo se pogovarjali o tem, da bo treba pripraviti butaro. Očka, tako smo klicali starega ata, je rekel: »Pojdem do potoka po šibe in ostalo zelenje.« »Zraven grem,« sem izstrelil kot iz topa. »Ne bo šlo,« se je oglasila mama, »si še premajhen za takšno razdaljo, očka te ne more nesti.« Zvenelo je ukazovalno. Očka je obul škornje, vzel v roke rezilo, podobno srpu, vendar je bil zakrivljen nožič. Bil je odličen za rezanje šib. Odpravil se je čez vrt. Krenil sem iz hiše. Mama me je prijela in me nekaj časa držala. Ko je mislila, da se je očka dovolj oddaljil od hiše, da bi ga dohitel, me je izpustila. Moja želja je bila dovolj močna, da me ni nič ustavilo. Stekel sem po vrtu v tisto smer, kamor je šel. Glasno sem ga klical. Pretekel sem vrt in sadovnjak pa njivo in ga našel v brezah. »Pričakoval sem te, podaj mi roko,« mi je rekel z blagim glasom. Krenila sva. Spuščala sva se po strmem travniku in prečkala cesto. Prispela do gozda. Zopet navzdol. Dolgo sva molče hodila. Vmes sem se zapletal v gozdno posušeno, nepokošeno travo in se pri tem spotikal ter lovil korak nazaj, ampak nobeden od naju ni temu dajal pozornosti.

Prispela sva do potoka. Ob njem so rasle vrbe. Očka je narezal šop vrbovih šib. Potem se je premaknil nekaj korakov ter narezal še leskove šibe in beko. Vmes mi je razlagal, kaj je kaj. Z eno šibo je zvezal šop šib in mi ga optal čez ramo. Nesel sem. »Sedaj bova šla nazaj proti domu,« je rekel. Pot v nasprotno smer je bila navzgor. Vzpenjala sva se. Prispela sva do konca gozda. Začutil sem utrujenost, ki se je stopnjevala. Zacvilil sem. Očka se je ustavil pri drevesu, po katerem se je vzpenjal bršljan, ter rekel: »Tudi to potrebujeva.« Medtem ko ga je

nabiral, sem počival. Nabral sem dovolj moči, da sem nadaljeval pot. Na robu travnika je rastel brin. Odrezal je nekaj vejic brina. Prispela sva domov, oborožena s potrebnim materialom. Očka se je usedel na trinožec in začel izdelovati butaro.

Pridružila se je sestra in prinesla pisane trakove. Tudi brat je

radovedno opazoval. Na koncu je očka privezal jabolko in pomarančo na butaro. »Na, ti jo boš nesel,« mi je pomolil butaro. Vzel sem jo z obema rokama. Bila je zelo lepa in težka.

Na cvetno nedeljo smo se vsi skupaj odpravili k sv. maši. Do cerkve smo potrebovali eno dobro uro hoda. Med potjo mi je očka pomagal nesti butaro. Pred cerkvijo sem se pred drugimi ponašal z njo. Po sv. maši je doma mama pomarančo in jabolko narezala na koščke. »Vzemi, fant,« je rekel očka, »zaslužil si jo.« Začutil sem sočno in sladko pomarančo v ustih, zadovoljno sem jo pojedel in stekel igri naproti.

T. Z.

SPOMINSKE DROBTINICE

Cvetna nedelja

Blagoslov zelenja obhajamo v spomin na Jezusov slovesen prihod v Jeruzalem. Pri nas delamo butarice. Med slovenskimi pokrajinami so nekatere razlike, bistvo pa je povsod enako. Mojster Janez Trček je pripeljal zelenje v ograjen prostor pred Domom, Mateja je nabrala resje. Prišli so prostovoljci in delali ter se učili – po navodilih. Vedno izdelajo vsaj tri butarice za stavbe: Marija, Marta, Lazar. Butara mora vsebovati sedem vrst zelenja: leska (3 komadi), v sredi je kol za oporo, nato vrba, oljka, brinje, bršljan, suha bukev in resje. To predstavlja: OČETA, SINA in SV. DUHA in sedem zakramentov, ki jih prejemamo v

življenju; vse le v oporo, da v življenju ne omagamo. Butare bodo drugi nesli k blagoslovu, oskrbovanci ostanemo v Domu.

Ob devetih pride v zavod delivec sv. obhajila. Z njim je prišla gospa Marija Klančar in pripeljala darilo Karitas Logatec: lične piščančke s čokoladnimi pirhi. Vsak je lično izdelan v obliki valja, vsebuje pa sladke dobrote. Ob desetih je vedno sv. maša po televiziji. Sama sam gledala prenos iz mariborske stolnice. Pred mašo

je škof blagoslovil zelenje pred cerkvijo. Sledila je daritev v cerkvi. V govoru je omenil, da je veliki teden za spoznanje, da smo grešniki. Bog se sklanja k nam, da nas potrdi v naši veri. Podelil je sv. blagoslov. Na koncu nas je vse prosil, naj molimo za modrost tistih, ki odločajo o ukrepih za zaježitev epidemije in mislimo tudi na naš del odgovornosti. Oskrbovanci se zahvaljujemo za pozornost ob praznikih. Vsem želimo veselo alelujo.

Stanovalka

ORANŽNA SOBA

O čem pisati, se sprašujem, ko je od zadnjega izida minil čas, preživet predvsem doma z mojimi domačimi. Mogoče pa naj se, nekaterim ponovno, nekaterim prvič, predstavim, glede na to, da je pred nami dan, ko bomo praznovali 30-letnico vrtca (1. 4. 2021 – ni prvoaprilska šala). Sem Mojca Demšar, trenutno vzgojiteljica Oranžne sobe. O tem poklicu sem sanjala že v prvih razredih osnovne šole in od takrat niti za trenutek nisem pomislila na drug poklic – z izjemo smer razredni pouk. Leta 2000 sem se vpisala na Srednjo vzgojiteljsko šolo v Ljubljani in kasneje na Pedagoško fakulteto v Ljubljani, smer predšolska vzgoja. V 14-ih letih delovne dobe se je nabralo veliko izkušenj in se zgodilo veliko lepih stvari. Izkušnje sem vzporedno z delom v vrtcu pridobivala tudi pri svojih treh otrocih. 😊 Vsak starš se trudi vzgajati po svojih najboljših močeh, v to ne dvomim, a ni vedno lahko, kajne?

V službi se v kolektivu odlično počutim. Prav vsak dan se zgodi kaj, kar me spravi v dobro voljo. S strani vodje slišim veliko pozitivnih besed, da delamo dobro, in spodbud, kako postati še boljši. V tem šolskem letu smo se vključili v program Korak za korakom. Kot koordinatorka omenjenega programa sem mnenja, da je to za naš vrtec dvig

kakovosti našega dela in počutja naših/vaših otrok. Trenutno se vse izobražujemo v omenjenem programu. Veliko mi pomeni tudi certifikat Družini prijazno podjetje, ki smo ga prejeli pred leti. Kot predstavnica vrtca si skupaj z vodjo in Estero želimo izboljšati razmere pri

usklajevanju poklicnega in družinskega življenja. Dobro nam gre.

Vsak dan sem zelo vesela, da otroci zjutraj radi pridejo v vrtec in se v vrtcu dobro počutijo. So dnevi, ko bi bili tudi raje z vami v službi ☺, se razume, a tako pač je. Velik poudarek dajem upoštevanju pravil v igralnici, saj le tako lahko dobro funkcioniramo. Zavedam se odgovornosti, da spodbujamo otroke k razvijanju njihovih

potencialov. Vem, kako pomembna je igra, postavitve različnih koticov v igralnici in redna menjava le-teh. Večji poudarek v zadnjem času pa tudi namenjam opazovanju otrok in beleženju, saj bom le tako lahko čez leto in kasneje primerjala ugotovitve in dobila realno sliko otroka o njegovem napredku.

Trenutno skupino Oranžna soba vodiva z Darijo. Že prvi teden sva se dobro ujeli. Skupina dobro deluje. Velik poudarek trenutno dajeva samostojnosti. Otroci so zelo spretni pri obuvanju, oblačenju, pospravljanju posode, hranjenju z vilicami ... ☺☺ Otroke spodbujava k pospravljanju igrač, saj bi se takrat najraje skrili pod mizo, šli na stranišče, pili čaj ali si brisali nos. ☺☺ A midve se ne dava. ☺☺☺ Otroci so tako neverjetni, da se včasih kar čudiva njihovim dejanjem. ☺ Tudi svojih čevljev ne bi obuli, ker ima nekdo, ki ima omarico blizu, lepše čevlje in tako ne veva, ali so to res njegovi ali si take le želi. ☺☺ Pred časom mi deček kaže svoje nove čevlje in vprašam ga, če ima nove, pa mi odgovori: »Ja, ampak te imam samo za k maši.« ☺☺

Vzgojiteljica Mojca Demšar

Lepo pozdravljeni. Marec se je tudi zame pričel zanimivo. Po dolgi porodniški in dopustu sem se vrnila v Miklavžev vrtec. Prvi teden sem uvajala svojega najmlajšega otroka Matevža v Rumeni sobi. Priznam, da me je malo skrbelo, kako bo, pa vendar je uvajanje potekalo brez težav, verjamem, da tudi zaradi ljubečih in prijaznih vzgojiteljic Mojce in Brede. Tudi vodja Lili je večkrat prišla in pocrkljala naše najmlajše in

verjamem, da se tudi zato otroci dobro počutijo v vrtcu. Teden kasneje sem kot vzgojiteljica prišla v Mavrično sobo. Imela sem občutek, kot da nisem bila na porodniškem dopustu, otroci so me hitro popeljali v svoj svet. V Mavrični sobi imamo na novo dva člana: VESELKOTA

in ŽALOSTKA. Oba sta zelo lačna, otroci pa ju hranijo s svojimi dejanji. Žalostek dobi hrano z neprimernimi dejanji, Veselko pa, ko upoštevamo pravila, smo prijazni, se opravičimo, pomagamo drug drugemu ... Naša želja je, da bi Žalostek imel prazen želodec, Veselko pa velik, poln trebušček. ☺ Zaenkrat smo na dobri poti. ☺ Veselim se novih dogodivščin v tem šolskem letu.

Estera Stojko

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

Mihael Tišler

Janez Javornik

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

RAZVEDRILO

V razpredelnico zapišimo čim več besed

	OBČUDO VATI	OKUŠATI	POS LUŠATI	DOTIKATI SE	VOHATI
1.	nebo	čokolado	glasbo	svile	dišavo
2.					
3.					
4.					
5.					
6.					
7.					
8.					
9.					
10.					

SMEJALNICA

Se pogovarjata dva prijatelja: »Ej, a veš, da sem imel ponoči vlomilca v hiši. Iskal je denar!« »Ja, in kaj si naredil?« »Ja, kaj, vstal sem pa sva skupaj iskala naprej ...«

Dva moža sta tiho ribarila in pila pivo. Janez naenkrat reče: »Mislim, da se bom ločil od svoje žene, že dva meseca ni govorila z mano.« Ivan ribari naprej, počasi pije vino ter reče: »Raje premisli, Janez, tako žensko je težko najti.«

Policist ustavi voznika in mu da pihati, rekoč: »Gospod, preveč ste popili. V zapisnik bom moral napisati, da imate kar nula devet promila alkohola v krvi.« Voznik: »Ne bodiva malenkostna, napišite raje kar nula deset.«

D. K.

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.